

Piotr Beczala - Helmut Deutsch

DIMARTS, 7 DE MARÇ DE 2017 – 20.30 h
Sala de Concerts

Piotr Beczala, tenor
Helmut Deutsch, piano

I

25'

Robert Schumann (1810-1856)

Dichterliebe, op. 48

1. Im wunderschönen Monat Mai
2. Aus meinen Tränen sprießen
3. Die Rose, die Lilie
4. Wenn ich in deine Augen seh'
5. Ich will meine Seele tauchen
6. Im Rhein, im heiligen Strome
7. Ich grolle nicht
8. Und wüsten's die Blumen
9. Das ist ein Flöten und Geigen

10. Hör' ich das Liedchen klingen
11. Ein Jüngling liebt ein Mädchen
12. Am leuchtenden
Sommermorgen
13. Ich hab' im Traum geweinet
14. Allnächtlich im Traume
15. Aus alten Märchen winkt es
16. Die alten, bösen Lieder

II

40'

Ruggero Leoncavallo (1857-1919)

Matinata

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“Dei miei bollenti spiriti”, de *La traviata*

Jules Massenet (1842-1912)

“Pourquoi me réveiller”, de *Werther*

Charles Gounod (1818-1893)

“Ah, lève-toi soleil”, de *Roméo et Juliette*

Georges Bizet (1838-1875)

“La fleur que tu m'avais jetée”, de *Carmen*

Giacomo Puccini (1858-1924)

“E lucevan le stelle”, de *Tosca*

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Armand Basi — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Coca-Cola — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Deloitte — Esteve — Fundació Castell de Peralada — Fundació Metalquímia — Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros. — Hoteles Catalonia — La Fageda — Loteria de Catalunya — Plusfresc — Quadis — Roca Junyent, S.L.P. — Saba Infraestructures, S.A. — Serunion

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Inclos Interiorisme, S.L. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Teatre Romea — Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Gràcies!

Mecenes d'Honor

L'amor, sempre l'amor

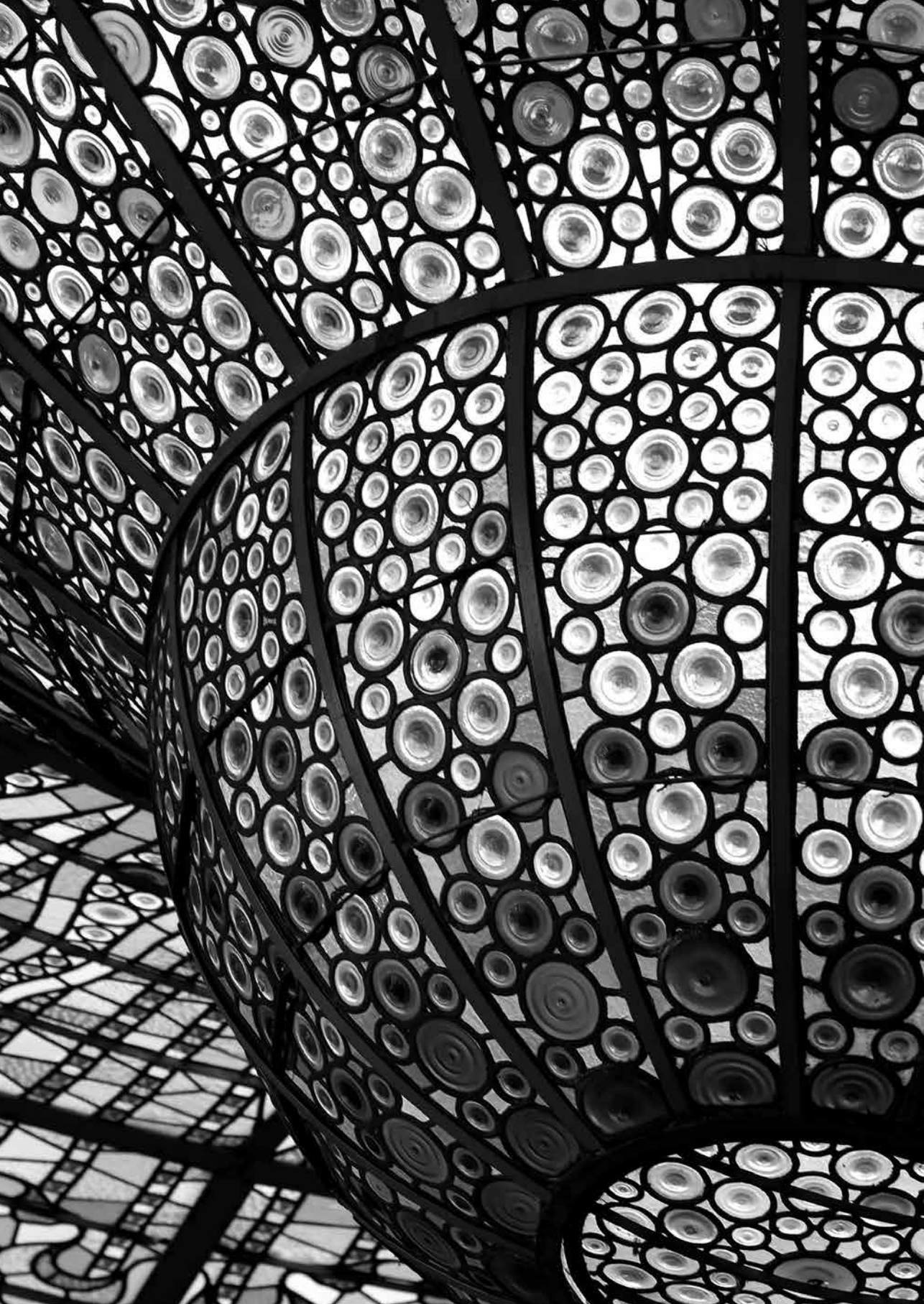
Els punts d'inflexió en la carrera com a compositor i creador de Robert Schumann es projecten de manera diàfana a la seva obra, reflex dels seus moments vitals clau. Famós des de l'any 1840, nomenat *Liederjahr*, en escriure aproximadament més de la meitat de la seva obra liederística, aquell any per fi va poder casar-se amb Clara Wieck, que passaria des de llavors a la història com a Clara Schumann. Superats els contratemps d'un pare, que fou professor de piano de Robert i que va portar als tribunals la seva negativa al casament amb Clara, Schumann cristal·litza en el món poètic literari una creativitat que va prendre forma a dojo en les desenes de poemes sobre els quals va compondre música d'una qualitat intemporal. Punta de llança d'aquest període és el cicle *Dichterliebe*, op. 48, en el qual semblen explotar els desitjos, les ansietats i el triomf final del pianista que per fi aconsegueix casar-se amb qui seria la seva musa vital i espiritual.

Basats en poemes de Heine, el viatge del poeta pels mil i un estats de l'amor esdevé una corrua d'estímul en els setze *lieder* que integren el cicle. L'inici bucòlic d'"Im wunderschönen Monat Mai" deixa suspès en l'aire un sentiment d'esperança que posiciona el solista en un laberint de sentiments, des de les paraules gairebé entretallades de l'efímer "Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne", exemple mestre de concisió creativa, passant pel celebèrrim "Ich grolle nicht", en què el caràcter expansiu in crescendo del lied contrasta amb un text dolencós però alliberador. La capacitat sinestèsica profunda del piano schumannianà queda patent en *lieder* com "Und wüssten's die Blumen, die kleinen" o a "Am leuchtenden Sommermorgen", en què la naturalesa parla resplendent per boca del piano i la veu. Una de les capacitats idiosincràtiques del compositor, que va fusionar com ningú la musicalitat del text i les paraules amb el piano, tot convertint el lied en una unitat indissoluble amb un gran efecte catàrtic, com en els posteriors "Ich hab' im Traum geweinet" o en el conclusiu però esperançador "Die alten, bösen Lieder".

La veu del tenor polonès Piotr Beczala és d'un color brillant i recognoscible immediatament, un instrument bonic que s'ha perfeccionat de manera reposada i madura, tal com s'observa en les seves incursions en cicles com el *Dichterliebe* de Schumann, en què l'exigència de l'obra rau a saber modular i abocar amb detall i fraseig un cant que no pot perdre mai l'equilibri amb el piano. Però si Beczala ha triomfat en el sempre exigent panorama solista líric, ha estat gràcies a una perfecció tècnica al servei d'una veu radiant, d'aguts lluminosos i color argentat, amb el metall propi dels cantants eslaus dels quals és un gran hereu. La seva versatilitat es pot apreciar a la petita joia escrita per Leoncavallo per a Caruso, *Mattinata*, en què l'autor de *Pagliacci* (1892) dota de llum mediterrània una postal sonora per a lluïment d'una veu fresca i expansiva que retrata una alba solar d'amor. La veu de tenor líric pur de Beczala és ideal per a l'Alfredo de *La traviata* (1853) de Verdi, en què l'enamorat romàntic declama i declara el seu universal amor per Violetta en aquesta escena del principi del segon acte, punt d'inflexió per a la posterior tragèdia amb què acabarà l'òpera.

El repertori francès és una pedra de toc essencial per als tenors lírics que tenen en els personatges protagonistes de *Werther* (1892) de Massenet, *Roméo et Juliette* (1867) de Gounod, o Don José de la *Carmen* (1875) de Bizet tres rols fonamentals. Aquí l'elegància intrínseca de la prosòdia francesa, l'idioma llatí segurament més difícil de cantar en òpera, es combina amb la sofisticació melòdica pròpia dels compositors gals, immillorables orquestradors, seguint la línia iniciada pel gran Berlioz. La desesperació amorosa del jove Werther, l'apassionat Roméo o el gelós Don José serveixen de vehicle de lluïment perquè la veu del tenor romàntic demostrï desesperació, candor o nostàlgia en un repertori que exigeix elegància estilística, potència i detalls només a l'abast dels grans tenors.

L'evolució del verisme puccinià esclata com un huracà vocal en òperes com *Tosca* (1900) o *Turandot* (1926), en les quals els solistes s'enfronten a una partícula exigent acompanyada per una orquestració bonica però implacable. El poeta Mario Cavara d'Assisi canta la seva última ària del tercer acte amb un expressiu text en què la nostàlgia li fa dir al final: "*E non ho amato mai tanto la vital...*", com l'*Amor de poeta* (1841) del Schumann inicial; de l'amor romàntic a l'amor verista.

Biografies

Piotr Beczala Tenor

És un dels més destacats tenors lírics del moment i convidat habitual als principals teatres d'òpera del món. L'artista polonès és admirat no només per la bellesa de la seva veu, sinó també pel seu gran compromís amb cada personatge que interpreta. Al marge dels treballs operístics, ha interpretat moltes de les més importants obres corals i orquestrals, amb les orquestres més destacades i els directors de més renom del panorama musical actual.

Durant la temporada 2016-17 té actuacions a Chicago, Nova York, Berlín, Barcelona, Viena o Zuric, entre altres ciutats. Després del recital que oferirà a l'Òpera de San Diego, assumirà la interpretació d'Edgardo en una nova producció de *Lucia di Lammermoor* a la Lyric Opera de Chicago. Després anirà a Nova York per participar en *La bohème* a la Metropolitan Opera, i s'unirà a un grup de col·legues de professió sobre l'escenari del Met per celebrar el cinquantenari de la companyia Lincoln Center.

El rol de Rodolfo de l'obra mestra de Puccini serà l'excusa per al retorn de Piotr Beczala a la Deutsche Oper de Berlín. A més a més, acaba d'actuar en una nova producció de *Werther* de Massenet al Gran Teatre del Liceu, i en diversos recitals a Frankfurt, Graz, Berlín i Hamburg.

Novament a l'escenari de la Wiener Staatsoper, protagonitzarà *Un ballo in maschera* de Verdi abans d'unir-se a l'elenc de l'Opernhaus de Zuric per a una nova producció de *Das Land des Lächelns* de Lehár en el paper del príncep Sou-Chong.

Piotr Beczala ha publicat nombrosos CD. Des del 2012 és artista exclusiu de Deutsche Gramophon i va llançar el seu primer àlbum, *My heart's delight*, la primavera del 2013. El 2012 va cantar el Concert d'Any Nou de la Semperoper de Dresden per segon any consecutiu. Els concerts van ser dirigits per Christian Thielemann, retransmesos per televisió i editats en CD i DVD per Deutsche Gramophon. El seu darrer disc amb aquest segell, *The french collection*, va sortir al mercat el passat 2015.

L'any 2014 Piotr Beczala va ser guardonat amb el prestigiós premi Echo Klassik com a cantant de l'any.

Piotr Beczala enregistra en exclusiva per al segell Deutsche Gramophon.

Biografies

Helmut Deutsch Piano

És un dels millors, més exitosos i reclamats pianistes acompanyants del món. Va néixer a Viena, estudià en aquesta ciutat al Conservatori, a l'Acadèmia de Música i a la Universitat. El 1965 fou guardonat amb el Premi de Composició de Viena i nomenat professor amb 24 anys.

Malgrat haver estudiat amb els principals instrumentistes com a músic de cambra, s'ha centrat principalment en l'acompanyament de cantants en recitals.

A l'inici de la seva carrera va treballar amb la soprano Irmgard Seefried, però el cantant més important dels seus inicis com a acompanyant va ser Hermann Prey, que acompanyà de manera continuada durant dotze anys. Després ha treballat amb molts dels cantants més importants i ha actuat als principals centres musicals d'arreu. Les seves col·laboracions amb Jonas Kaufmann, Diana Damrau i Michael Volle són actualment les més rellevants.

Deutsch ha enregistrat més d'un centenar de discos. Els darrers anys ha dedicat molt de temps al desenvolupament del talent jove. Després de treballar com a professor a Viena, va continuar la tasca pedagògica a Munic, a la Hochschule für Musik und Theater, on treballà com a professor d'interpretació de cant durant vint-i-vuit anys.

A més a més, és professor visitant en diverses universitats i és reclamat com a ponent en classes magistrals a Europa i en països orientals. El jove tenor Mauro Peter fou un dels seus darrers alumnes a Munic, i s'ha convertint en un dels seus companys preferits en recital.

Fes Palau, fes Beethoven!

La revolució musical

DIUMENGE 19.03.17

Sonata Primavera

Pinchas Zukerman
i Yefim Bronfman

DISSABTE, 22.04.17

Simfonia nùm. 9

O. Simfònica del Vallès

DIMECRES 10.05.17

Concert per a piano nùm. 3

BBC Philharmonic,
Rudolf Buchbinder
i Juanjo Mena

CONCERT
FAMILIAR

DIUMENGE 26.03.17

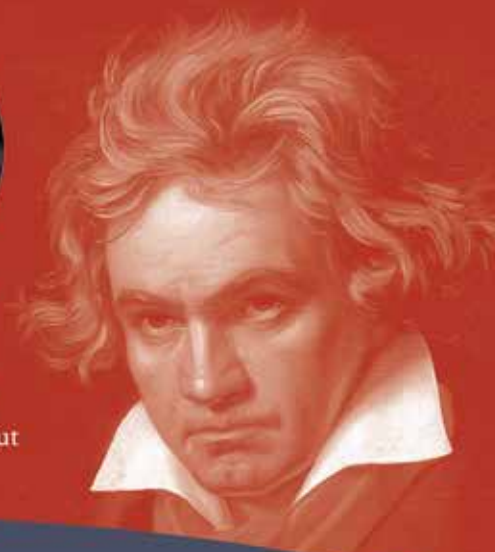
Big Bang Beethoven

DIMARTS 02.05.17

Sonates i Rondós

Kristian Bezuidenhout

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Venda d'entrades
a www.palaumusica.cat
i a Taquilles del Palau

Taquilles del Palau de la Música
902 442 882
taquilles@palaumusica.cat

Textos

Robert Schumann (1810-1856)

Dichterliebe, op. 48

Poemes del *Lyrisches Intermezzo* de Heinrich Heine (1797-1856)

1.
*Im wunderschönen Monat Mai,
Als alle Knospen sprangen,
Da ist meinem Herzen
Die Liebe aufgegangen.*

*Im wunderschönen Monat Mai,
Als alle Vögel sangen,
Da hab' ich ihr gestanden
Mein Sehnen und Verlangen.*
 2.
*Aus meinen Tränen sprühen
Viel blühende Blumen hervor,
Und meine Seufzer werden
Ein Nachtigallenchor.*

*Und wenn du mich lieb hast, Kindchen,
Schenk' ich dir die Blumen all',
Und vor deinem Fenster soll klingen
Das Lied der Nachtigall.*
 3.
*Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne,
Die liebt' ich einst in Liebeswonnen.
Ich lieb' sie nicht mehr, ich liebe alleine
Die Kleine, die Feine, die Reine, die Eine;
Sie selber, aller Liebe Wonnen,
Ist Rose und Lillie und Taube und Sonne.*
 4.
*Wenn ich in deine Augen seh',
So schwindet all' mein Leid und Weh;
Doch wenn ich küsse deinen Mund,
So werd' ich ganz und gar gesund.*
1.
En el meravellós mes de maig,
quan s'obren totes les poncelles,
llavors és quan arriba
l'amor al meu cor.

En el meravellós mes de maig,
quan tots els ocells canten,
llavors és quan sento
les meves ànsies i els meus anhels.
 2.
Broten de les meves llàgrimes
moltes flors exuberants,
i els meus sospirs esdevenen
un cor de rossinyols.

I si tu m'estimes, noieta,
et regalaré totes les flors,
i sonarà sota la teva finestra
la cançó del rossinyol.
 3.
La rosa, el lliri, el colom, el sol,
un dia els estimava a tots embriagat.
Ara ja no els estimo més, només estimo
la petita, la bella, la pura, l'única;
ella sola reuneix totes les delícies de l'amor,
és rosa, lliri, colom i sol.
 4.
Quan miro els teus ulls,
s'esvaeixen tots els meus mals;
i quan beso la teva boca,
em trobo guarit del tot.

*Wenn ich mich lehn' an deine Brust,
Kommt's über mich wie Himmelslust;
Doch wenn du sprichst: ich liebe dich!
So muß ich weinen bitterlich.*

5.
*Ich will meine Seele tauchen
In den Kelch der Lilie herein
Die Lilie soll klingend hauchen
Ein Lied von der Liebstein mein.*

*Das Lied soll schauern und beben
Wie der Kuß von ihrem Mund,
Den sie mir einst gegeben,
In wunderbar süßer Stund'.*

6.
*Im Rhein, im heiligen Strome,
Da spiegelt sich in den Well'n
Mit seinem großen Dome,
Das große, heilige Köln.*

*Im Dom da steht ein Bildnis
Auf goldenen Leder gemalt;
In meines Lebens Wildnis
Hat's Freundlich hineingestrahlt.*

*Es schweben Blumen und Eng'lein
Um unsre liebe Frau;
Die Augen, die Lippen, die Wänglein,
Die gleichen der Liebsten genau.*

7.
*Ich grolle nicht, und wenn das Herz auch
bricht,
Ewig verlornes Lieb! ich grolle nicht
Wie du auch strahlst in Diamantenpracht,
Es fällt kein Strahl in deines Herzens Nacht,*

*Das weiß ich längst. Ich sah dich ja im
Traum,
Und sah die Nacht in deines Herzens Raum,
Und sah die Schlang, die dir am Herzen frißt,
Ich sah, mein Lieb, wie sehr du elend bis.*

Quan em reclino en el teu pit,
em ve al damunt un plaer del cel;
però quan em dius "t'estimo!"
em poso a plorar amargament.

5.
Vull submergir la meva ànima
dins el calze de l'assutzena;
l'hàlit de l'assutzena ha de sonar
com una cançó de l'estimada.

La cançó ha de bategar i tremolar
com el bes de la seva boca,
el que un dia em va donar
en una hora meravellosa i dolça.

6.
En el sagrat corrent del Rin
s'emmiralla entre les onades
amb la seva gran catedral,
la gran i sagrada Colònia.

En la catedral hi ha una imatge
pintada sobre pell daurada;
ha lluit molt benèvolament
en el desert de la meua vida.

Envolten flors i angelets
la nostra amada Verge;
els ulls, els llavis, les galtes,
són exactes als de l'estimada.

7.
No et guardo rancor, ni quan se'm trenca el
cor,
amor per sempre perdut!, no et guardo rancor.
Quan brilles amb esplendor diamantina,
cap raig il·lumina la nit del teu cor.

Això ja fa temps que ho sé. Ja t'havia vist en
somnia
i ja veia la nit en el teu pit,
i veia la serp que et devora el cor,
i veia, estimada, que desgraciada ets.

<p>8. Und wüßten's die Blumen, die kleinen, Wie tief verwundet mein Herz, Sie würden mit mir weinen, Zu heilen meinen Schmerz.</p>	<p>8. Si sabessin les flors, les petites, com està de ferit el meu cor, plorarien amb mi per alleujar el meu dolor.</p>	<p>Das Mädchen nimmt aus Ärger Den ersten besten Mann, Die ihr en den Weg gelaufen; Der Jüngling ist übel dran.</p>	<p>La noia despitada pren el primer bon home que troba en son camí; i el jove es desespera.</p>
<p>Und wüßten's die Nachtigallen, Wie ich so traurig und krank, Sie ließen fröhlich erschallen Erquickenden Gesang.</p>	<p>I si sabessin els rossinyols com estic de trist i malalt, farien ressonar, alegres, els seus cants reconfortants.</p>	<p>Es ist eine alte Geschichte, Doch bleibt sie immer neu; Und wem sie just passiert, Dem brich das Herz entzwei.</p>	<p>És una vella història, però resulta sempre nova; i trenca el cor al qui li passa.</p>
<p>Und wüßten sie mein Wehe, Die goldenen Sternelein, Sie kämen aus ihrer Höhe, Und sprächen Trost mir ein.</p>	<p>I si sabessin el meu pesar les daurades estrelletes, baixarien de les altures i em dirien paraules de consol.</p>	<p>12. Am leuchtenden Sommermorgen Geh'ich im Garten herum. Es flüstern und sprechen die Blumen, Ich aber wandle stumm.</p>	<p>12. En el lluminós matí d'estiu passejo pel jardí. Murmuren i parlen les flors, però jo camino silencios.</p>
<p>Sie alle können's nicht wissen. Nur Eine kennt meine Schmerz; Sie hat ja selbst zerrissen, Zerrissen mir das Herz.</p>	<p>Però cap d'elles pot saber-ho, només una coneix el meu dolor; és ella la que m'ha destrossat, destrossat el meu cor.</p>	<p>Es flüstern und sprechen die Blumen, Und schaun mitleidig mich an: Sei unsrer Schwester nicht böse, Du trauriger blasser Mann.</p>	<p>Murmuren i parlen les flors, i em miren compassives: "No t'enfadis amb la nostra germana, home pàl·lid i entristit!"</p>
<p>9. Das ist ein Flöten und Geigen, Trompeten schmettern darein; Da tanzt wohl den Hochzeitsreigen Der Herzallerliebste mein.</p>	<p>9. Se senten flautes i violins, ressonen també trompetes; acompanyen les danses de les noces de l'estimada del meu cor.</p>	<p>13. Ich hab' im Traum geweinet, Mir träumte, du lägest im Grab. Ich wachte auf, und die Träne Floß noch von der Wange herab.</p>	<p>13. He plorat en somnis, somniava que eres a la tomba. M'he despertat, i les llàgrimes encara em queien per les galtes.</p>
<p>Das ist ein Klingen und Dröhnen, Ein Pauken und ein Schalmei'n; Dazwischen schluchzen und stöhnen Die lieblichen Engelein.</p>	<p>Se sent ara el ressò de timbals i caramelles; entremig ploren i sospiren els amables angelets.</p>	<p>Ich hab' im Traum geweinet, Mir träumt', du verliebest mich. Ich wachte auf, und ich weinte Noch Lange bitterlich.</p>	<p>He plorat en somnis, somniava que m'abandonaves. M'he despertat, i he plorat encara molta estona amargament.</p>
<p>10. Hör' ich das Liedchen klingen, Das einst die Liebste sang, So will mir die Brust zerspringen Von wildem Schmerzendrang.</p>	<p>10. Sento entonar una cançoneta que un dia cantava l'estimada, el meu cor sembla trencar-se per l'impuls salvatge del dolor.</p>	<p>Vj Ich hab' im Traum geweinet, Mir träumt', du wär'st mir noch gut. Ich wachte auf, und noch immer Strömt meine Tränenflut.</p>	<p>He plorat en somnis, somniava que encara m'estimaves. M'he despertat, i ha seguit rajant la font de les meves llàgrimes.</p>
<p>Es treibt mich ein dunkles Sehen Hinauf zur Waldeshöh', Dort löst sich auf in Tränen Mein übergroßes Weh'.</p>	<p>M'empeny un obscur anhel cap a les altures del bosc, allà es desfà en llàgrimes la meva pena desmesurada.</p>	<p>14. Allnächtlich im Traume seh' ich dich, Und sehe dich Freundlich grüßen, Und laut aufweinend stürz ich mich Zu deinen süßen Füßen.</p>	<p>14. Cada nit et veig en somnis, et veig saludar-me amablement, jo ploro vivament i em llenço als teus dolços peus.</p>
<p>11. Ein Jüngling liebt ein Mädchen, Die hat einen andern erwählt; Der andre liebt eine andre, Und hat sich mit dieser vermählt.</p>	<p>11. Un jove estima una noia, que n'ha escollit un altre; aquest n'estima una altra i s'hi ha casat.</p>	<p>Du siehest mich an wehmütiglich Und schüttelst das blonde Köpfchen; Aus deinen Augen schleichen sich Die Perletränenröpfchen.</p>	<p>Tu em mires melangiosa i mous el teu capet ros; dels teus ulls surten furtives les gotes perlades de les teves llàgrimes.</p>

*Du sagst mir heimlich ein leises Wort
Und gibst mir den Strauß von Cypressen.
Ich wache auf, und der Strauß ist fort,
Und's Wort hab' ich vergessen.*

15.
*Aus alten Märchen winkt es
Hervor mit weißer Hand,
Da singt es und da klingt es
Von einem Zauberland;*

*Wo bunte Blumen blühen
Im gold'nen Abendlicht,
Und lieblich duftend glühen,
Mit bräulichem Gesicht;*

*Und grüne Bäume singen
Uralte Melodei'n,
Die Lüfte heimlich klingen,
Und Vögel schmetterten drein;*

*Und Nebelbilder steigen
Wohl aus der Erd' hervor,
Und tanzen luft'gen Reigen
Im wunderlichen Chor;*

*Und blaue Funken brennen
An jedem Blatt und Reis,
Und rote Lichter rennen
Im irren, wirren Kreis;*

*Und laute Quellen brechen
Aus wildern Marmorstein,
Und seltsam in den Bächen
Strahlt fort der Widerschein.*

*Ach, könnt' ich dorthin kommen,
Und dort mein Herz erfreu'n,
Und aller Qual entnommen,
Und frei und selig sein!*

*Ach! jenes Land de Wonne
Das seh'ich oft im Traum,
Doch kommt die Morgensonne,
Zerfließt's wie eitel Schaum.*

Em dius secretament una dolça paraula
i em dones un ram de xiprers.
Quan em desperto, el ram no hi és,
i he oblidat la paraula.

15.
Em criden antigues llegendes
amb blanca mà;
les seves tonades em canten
una terra encisada.

On floreixen flors virolades
en la llum daurada del vespre,
i els seus amables perfums
encenen els anhels matrimonials;

i els arbres verds canten
remotes melodies,
les brises bufen tranquil·les,
i els ocells canten alegres.

I sorgeixen de la terra
imatges nebuloses,
que dansen etèries rotllanes
en un cor meravellós.

I cremen guspises blaves
en cada fulla i en cada branca,
i voltegen floretes vermelles
en cercles incerts i embrollats.

I ragen sorolloses fonts
de salvatges roques de marbre,
i fantàstiques besllums
brillen en els rierols.

Ah, si pogués anar-hi,
per alegrar el meu cor,
oblidar totes les penes,
i ser lliure i feliç!

Ah! Aquell país meravellós
el veig sovint en somnis,
però en arribar el sol matinal
s'esvaeix com una tènue bombolla.

16.
*Die alten bösen Lieder,
Die Träume böse und arg,
Die laßt uns jetzt begraben,
Holt einen großen Sarg.*

*Hinein leg'ich gar manches,
Doch sag'ich noch nicht, was:
Der Sarg muß sein noch größer
Wie's Heidelberger Faß.*

*Und holt eine Totenbahre
Und Bretter fest und dick;
Auch muß sie sein noch länger,
Als wie zu Mainz die Brück'.*

*Und holt mir auch zwölf Riesen,
Die müssen noch stärker sein
Als wie der starke Christoph
Im Dom zu Köln am Rhein.*

*Die sollten den Sarg forttragen,
Und senken ins Meer hinab;
Denn solchem großen Sarge
Gebührt ein großes Grab.*

*Wißt ihr, warum der Sarg wohl
So groß und schwer mag sein?
Ich senkt auch meine Liebe
Und meinen Schmerz hinein.*

16.
Les cançons velles i tristes
i els somnis dolents i pesats,
deixeu que ara els enterri,
busqueu-me un gran taüt.

Hi posaré a dins moltes coses,
però encara no us diré el què;
el taüt ha d'ésser més gros encara
que el gran tonell de Heidelberg.

I busqueu-me una civera
amb travessers sòlids i fermes;
també ha d'ésser més llarga encara
que el gran pont de Magúncia.

I busqueu-me també dotze gegants,
que han d'ésser més forts encara
que el forçut sant Cristòfor
de la catedral de Colònia al Rin.

Hauran de portar el taüt
i llençar-lo al fons del mar;
car un taüt tan gros
mereix una gran tomba.

Sabeu per què el taüt
ha d'ésser tan gros i pesant?
Perquè hi posaré a dintre
el meu amor i les meves penes.

Traducció: Manuel Capdevila i Font

Ruggero Leoncavallo (1857-1919)

Mattinata

*L'Aurora, di bianco vestita,
Già l'uscio dischiude al gran sol,
Di già con le rose sue dita
Carezza de' fiori lo stuol!
Commosso da un fremito arcano
Intorno il creato già par,
E tu non ti desti, ed invano
Mi sto qui dolente a cantar:
Metti anche tu la veste bianca
e schiudi l'uscio al tuo cantor!
Ove non sei la luce manca,
Ove tu sei nasce l'amor!*

L'Aurora, vestida de blanc,
ja obre la porta al gran sol,
de seguida amb els seus dits roses
acaricia la multitud de flors!
Emocionat per un desconegut calfred,
al voltant el creat ja apareix,
i tu no et despertes, i en va
m'estic aquí trist cantant:
posa't tu també el vestit blanc
i obre la porta al teu cantaire!
On no hi ets, hi falta la llum,
on tu hi ets, hi neix l'amor!

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“Dei miei bollenti spiriti”, de *La traviata*

*Lunge da lei per me non v'ha diletto!
Volaron già tre lune
Dacché la mia Violetta
Agi per me lasciò, dovizie, onori,*

*E le pompose feste
Ove, agli omaggi avvezza,
Vedeo schiavo ciascun di sua bellezza
Ed or contenta in questi ameni luoghi
Tutto scorda per me.
Qui presso a lei
Io rinascere mi sento,
E dal soffio d'amor rigenerato
Scordo ne' gaudii suoi tutto il passato.
De' miei bollenti spiriti
Il giovanile ardore
Ella temprò col placido
Sorriso dell'amore!
Dal dì che disse: vivere
Io voglio a te fedel,
Dell'universo immemore
Io vivo quasi in ciel.*

*Oh mio rimorso! Oh infamia!
Io vissi in tale errore!
Ma il turpe sogno a frangere
il ver mi balenò!
Per poco in seno acquetati,
o grido o grido dell'onore;
m'avrai sicuro vindice;
quest'onta laverò.
Oh mio rossor! Oh infamia!
Ah, sì, quest'onta laverò.
Sì laverò.
Oh mio rossor! Oh infamia!
Ah, sì, quest'onta...
sì, quest'onta laverò.
Quest'onta, quest'onta laverò.*

Lluny d'ella per a mi no hi ha felicitat!
Han volat ja tres llunes
des que la meva Violeta
les comoditats per mi va deixar, abundància,
honors,
i les pomposes festes
on, als regals estava acostumada,
veia esclaus amb belleses de tot tipus
i, tot i estar contenta en aquests llocs amens,
tot ho oblida per mi.
Aquí a prop d'ella
jo em sento renéixer,
i de l'alè de l'amor regenerat
oblido en els seus gaudis tot el passat.
Dels meus ardents esperits
la passió jovenívola
ella calmà amb el plàcid
somriure de l'amor
des del dia que va dir: viure
jo vull a tu fidel,
de l'univers immemorial
jo visc quasi en el cel.

Oh penediment meu! Oh infàmia!
Jo vaig viure en un error tal!
Però la veritat, trencant el son vergonyós,
m'ha trasbalsat!
Per un moment, calma't al pit,
oh crit, oh crit de l'honor;
em tindràs com un venjador segur;
aquest deshonor esmenaré.
Oh rubor meu! Oh infàmia!
Ah, sí, aquest deshonor esmenaré.
Sí esmenaré.
Oh rubor meu! Oh infàmia!
Ah, sí, aquest deshonor...
Sí, aquest deshonor esmenaré.
Aquest deshonor esmenaré.

Jules Massenet (1842-1912)

“Pourquoi me réveiller”, de *Werther*

*Pourquoi me réveiller,
Ô souffle du printemps?
Sur mon front je sens tes caresses,
Et pourtant bien proche est le temps
Des orages et des tristesses!
Pourquoi me réveiller,
Ô souffle du printemps?
Demain dans le vallon
Viendra le voyageur
Se souvenant de ma gloire première.
Et ses yeux vainement
Chercheront ma splendeur.
Ils ne trouveront plus que deuil
Et que misère! hélas!
Pourquoi me réveiller,
Ô souffle du printemps?*

Per què em despertes,
oh vent de primavera?
Per què em despertes?
Sento la teva carícia al meu front,
i aviat arribarà el temps
de les tempestes i les tristeses!
Per què em despertes,
oh vent de primavera?
Demà, a la vall, vindrà el viatger
recordant la meva primera glòria.
I els seus ulls, en va cercaran
la meva esplendor:
només hi trobaran
dol i misèria!
Ai las! Per què em despertes,
oh vent de primavera?

Charles Gounod (1818-1893)

“Ah, lève-toi soleil”

*L'amour! Oui, son ardeur a troublé
tout mon être!*

*Mais quelle soudaine clarté
Resplendit à cette fenêtre!
C'est là que dans la nuit rayonne sa beauté!*

*Ah! lève-toi, soleil! Fais pâlir les étoiles,
Qui, dans l'azur sans voiles,
Brillent aux firmament.
Ah! lève-toi! parais! parais!
Astre pur et charmant!
Elle rêve! elle dénoue
Une boucle de cheveux
Qui vient caresse sa joue!
Amour! Amour! Porte-lui mes vœux!
Elle parle! Qu'elle est belle!
Ah! je n'ai rien entendu!
Mais ses yeux parlent pour elle,
Et mon cœur a répondu!
Ah! lève-toi, soleil!, etc.*

L'amor! Sí, el seu ardor ha pertorbat
tot el meu ésser!

Però quina sobtada llum
resplendeix en aquesta finestra!
Està allí la que irradia la seva bellesa en la nit!

Ah! Alça't, sol, fes empal·lidir les estrelles,
que, en el blau sense núvols,
brillen al firmament!
Ah! Alça't! Apareix! Apareix!
Astre pur i encisador!
Ella està somiant! Deixa anar
un rínxol de cabells
que acarona la seva galta!
Amor! Amor! Porta-li les meves promeses!
Ella parla! Que bella que és!
Ah! No he entès res!
Però els seus ulls parlen per ella,
i el meu cor ha respost!
Ah! Alça't, sol!, etc.

Georges Bizet (1838-1875)

“La fleur que tu m’avais jetée”, de *Carmen*

*La fleur que tu m’avais jetée
dans ma prison m’était restée,
flétrie et sèche, cette fleur
gardait toujours sa douce odeur;
et pendant des heures entières,
sur mes yeux,
fermant mes paupières,
de cette odeur je m’enivrais
et dans la nuit je te voyais!
Je me prenais à te maudire,
à te détester, à me dire:
pourquoi faut-il que le destin
l’ait mise là sur mon chemin!
Puis je m’accusais de blasphème,
et je ne sentais en moi-même,
qu’un seul désir, un seul espoir:
te revoir, ô Carmen, oui,
te revoir!
Car tu n’avais eu qu’à paraître,
qu’à jeter un regard sur
moi pour t’emparer
de tout mon être,
ô ma Carmen!
Et j’étais une chose à toi!
Carmen, je t’aime!*

La flor que em vas llançar
a la presó restà amb mi,
i fins i tot estant marcida,
aquella flor mantenia el seu dolç perfum;
i durant hores,
sobre els meus ulls,
amb les parpelles tancades,
m’embriagava aquest perfum,
i en la foscor veia el teu rostre!
I vaig trobar-me maleint-te,
odiant-te, i dient-me a mi mateix:
Per què el destí va voler
que et creuessis pel meu camí?
Després em vaig acusar de blasfèmia
i no sentia en mi
més que un desig, una sola esperança:
veure’t una altra vegada, Carmen!
Sí, veure’t una altra vegada!
Només calia que apareguessis,
que només em mirassis i
i del meu ésser sencer
prenguessis possessió.
Oh, Carmen meva:
Sóc teu!
Carmen, t’estimo!

Giacomo Puccini (1858-1924)

“E lucevan le stelle”, de *Tosca*

*E lucevan le stelle ...
ed olezzava la terra
stridea l’uscio dell’orto ...
e un passo sfiorava la rena ...
Entrava ella fragrante,
mi cadea fra le braccia.*

I brillaven les estrelles,
i la terra feia olor,
grinyolava la porta de l’hort,
i unes passes fregaven la sorra...
Entrava ella, fragant,
queia entre els meus braços...

*O! dolci baci, o languide carezze,
mentr’io fremente
le belle forme disciogliea dai veli!
Svanì per sempre il sogno mio d’amore.
L’ora è fuggita, e muoio disperato!
E muoio disperato!
E non ho amato mai tanto la vita,
tanto la vita!*

Oh, dolços petons! Oh, lànguides carícies,
mentre jo, tremolós,
alliberava de vels les seves belles formes!
S’esvai per sempre el meu somni d’amor...
El temps ha fugit, i moro desesperat!
I moro desesperat!
I mai no he estimat tant la vida,
tant la vida!

Aquesta és la casa de la música, la cultura,
les emocions... i, si vols, la teva!

FES-TE SOCI DE L'ORFEÓ CATALÀ

Ei! Saps que m'he fet soci de l'Orfeó? 😊

Què? De l'Orfeó Català? 🤔

Exacte! Per gaudir de la música, la cultura, viure el cant coral... 🎵

📍 El Palau de la Música Catalana és la casa de l'Orfeó Català, oi?

Sí. I si te'n fas soci, tu també pots formar part d'una de les entitats més importants del país! 🇪🇸 🇬🇦 🇮🇹

Tot plegat m'agrada! 👍

Doncs no t'ho pensis, truca al T. 932 957 200 o fes-te'n soci a través del web www.orfeocatala.cat

FES-TE SOCI DE L'ORFEÓ CATALÀ PER NOMÉS 60 € L'ANY I GAUDEIX DE:

- Entrades per a concerts
- Visites guiades gratuïtes
- Descomptes especials i molt més!

TU TAMBÉ POTS FORMAR PART DE 125 ANYS D'HISTÒRIA.

Truca al 93 295 72 00 o entra a www.orfeocatala.cat

125 anys

Propers concerts al Palau

Palau Bach

DILLUNS, 10.04.17 – 20.30 h

Akademie für Alte Musik Berlin

RIAS Kammerchor

Sunhae Im, soprano

Benn Schachtner, contratenor

Julian Prégardien, Evangelista i tenor

Johannes Weisser, Christus i baix

René Jacobs, director

J. S. Bach: *Passió segons sant Mateu, BWV 244*

Preus: 20, 35, 45, 70 i 125 euros

Palau Grans Veus

DILLUNS, 25.04.17 – 20.30 h

Bejun Mehta, contratenor

Akademie für Alte Musik Berlin

Bernhard Forck, director

Obres de G. F. Händel, A. Vivaldi, J. S. Bach, J. Ch. Bach, A. Caldara i M. Hoffmann

Preus: 25, 40, 50 i 70 euros

Palau Grans Veus

DILLUNS, 08.05.17 – 20.30 h

Mark Padmore, tenor

Paul Lewis, piano

F. Schubert: *Winterreise, D. 911*

Preus: 15, 25, 30 i 40 euros

Palau Grans Veus

DILLUNS, 29.05.17 – 20.30 h

Cantus Cölln

Konrad Junghänel, director

J. S. Bach: *Motets BWV 225-231* (integral)

Preu: 30 euros